

Il faut la suivre...

Il faut la suivre au fond de la durée
Sans retourner le visage,
Sans prendre congé,
Mais toujours s'éloignant des autres,
On peut arriver auprès d'elle.
Il faut se déshabituer,
Ne plus chasser l'insomnie
Ni mépriser l'aube.
Et au bord de la falaise
Il faut consentir au vide.

Musíme ji následovat...

Musíme ji následovat až do konce trvání
bez odvracení tváře
a bez odpočinku,
jen stálým vzdalováním se od ostatních
se k ní můžeme přiblížit.
Musíme si odvyknout,
nevyhánět nespavost,
nepohrdat svítáním
a na okraji srázu
smířit se s prázdňem.

—

Aujourd'hui, le 20 novembre, vers cinq heures du soir, j'ai vu un homme de l'âge du Christ marcher vers le périphérique. Il était sans chaussures. Ses pieds nus étaient sales mais libres. Ils effleuraient les feuilles étendues sur le trottoir. Ils les touchaient doucement. Les pieds des martyrs comme leurs mains ont la force de guérir, peut-être.

Mais non ! Les feuilles sont déjà mortes, elles sont tombées de très hauts platanes.

—

Dnes 20. listopadu kolem páté hodiny odpolední jsem spatřila muže ve věku Krista kráčejícího směrem k periférii. Jeho bosé nohy byly špinavé, ale svobodné. Jeho chodidla hladila listy spadané na chodník. Dotýkaly se jich jemně. Chodidla mučedníků tak jako jejich ruce mají prý zázračnou moc uzdravovat.

Ale ne! Ty listy jsou již mrtvé; převysoké byly platany, ze kterých spadly.